λία, ἀλλὰ γύριζα ἐκεῖ, νύχτα-μέρα, μὲ φίλους μου ἀντρείους Μανιάτες, γιὰ νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ νὰ σᾶς προστατεύσω.

—Εἰσθε ὁ εὐεργέτης μας! ἐφώναξε ὁ Δῆμος Στεφανόπολις. Θὰ ἠθέλαμε νὰ μάθουμε τὸ ὄνομά σας.

—Δὲν σημαίνει τίποτε νὰ τὸ μάθετε. Εἶμαι Μανιάτης κι' αὐτὸ φτάνει. Οἱ ἀπόγονοι τῶν Σπαρτιατῶν ἐκτελοῦν τὸ καθῆκον τους, χωρὶς νὰ περιμένουν χαμμιὰ ἀμοιβή. Ἕνα μόνο ζητῶ ἀπὸ σᾶς: Νὰ μὲ πληροφορήσετε τί κάνει ὁ στρατὸς τῆς Ἰταλίας, καὶ ὁ Βοναπάρτης;

—Ὁ στρατάρχης μας Ναπολέων Βοναπάρτης μας, ἔπειτα ἀπὸ 14 νίκες βρίσκεται πρὸς τὸ παρόν, μπροστὰ στὰ τείχη τῆς Βιέννης. Λέγεται ὅμως ὅτι διαπραγματεύεται εἰρήνη μὲ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας.

—Ἄ! Λοιπὸν ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ δεχθῆ τὴν εἰρήνη, γιὰ νὰ προετοιμασθῆ καλύτερα γιὰ πόλεμο.

Ὁ Δῆμος Στεφανόπολις ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἐρώτησε τὸν ἄγνωστο πυργοδεσπότη πῶς ἀπόχτησε τόσες γνώσεις γιὰ τὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης. Ὁ Μανιάτης ἀπήντησε ὅτι ὁ πατέρας του ἀκούγοντας καὶ θαυμάζοντας τὶς νίκες τοῦ Βοναπάρτη, τὸν ἔστειλε τὴν περασμένη χρονιὰ στὰ Μεδιόλανα, γιὰ νὰ συναντήση τὸ Ναπολέοντα καὶ νὰ τὸν συγχαρῆ «ἐν ὀνόματι τῶν ἀπογόνων τῆς Σπάρτης». Δυστυχῶς, ὅταν ἔφθασε στὴν Ἰταλία, ὁ πόλεμος ἦταν ἐπάνω στὴ βράσι του καὶ ὁ Μανιάτης δὲν μπόρεσε νὰ πάη στὰ μέτωπα τῶν μαχῶν νὰ συναντήση τὸ Ναπολέοντα. Τοῦ ἔγραψε ὅμως ἐπιστολὴ συγχαρητήριο, καὶ ξαναγύρισε στὴν Ἑλλάδα.

—Πῶς;; ἐφώναξε τότε ὁ Δῆμος. Εἶσαι σὺ λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ ἔγραψες στὸ Βοναπάρτη ἐκεῖνο τὸ γράμμα; Μάθε λοιπόν, ὅτι τὸ μεταφράσαμε στὴν Ἰταλικὴ γλῶσσα καὶ τὸ ἐτυπώσαμε στὰ Μεδιόλανα γιὰ νὰ διαβάσουν ὅλοι τὸν χαιρετισμὸ τῶν Σπαρτιατῶν πρὸς τὸν Ναπολέοντα... Ὥστε σὺ εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ Μπέη τῆς Μάνης;

—Ναί, εἶμαι ὁ γιὸς τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μάνης! εἶπε ὁ πυργοδεσπότης. Καὶ τότε ἔπεσαν ἀ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἔμειναν ἄφωνοι καὶ συγκινημένοι.

* * *

Ὕστερα, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις εἶπε στὸν πυργοδεσπότη:

—Ὁ Βοναπάρτης δὲν ἄργησε χωρὶς ἀπάντησι τὴν ἐπιστολή σου. Ἀνέθεσε σὲ μᾶς νὰ φέρουμε τὴν ἀπάντησί του στὸν πατέρα σου, καὶ ἰδοὺ τὸ γράμμα του.

Ὁ Μανιάτης ἐπῆρε τὸ γράμμα τοῦ Ναπολέοντος κατάπληκτος ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνησι. Ἡ ἐπιγραφή, Γαλλιστὶ γραμμένη, ἦταν ἡ ἑξῆς:

«*Πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Ἐλευθέρου Λαοῦ τῶν Μανιατῶν*».

—Ξέρω, εἶπε, ὁ γιὸς τοῦ Μπέη τῆς Μάνης, ὅτι θὰ εἶνε ἡ ἀπάντησις στὸ γράμμα μου. Ἀλλ' ἂν καὶ φλέγομαι ἀπὸ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ διαβάσω τί γράφει ὁ μεγας Στρατάρχης τῆς Γαλλίας, δὲν μπορῶ ν' ἀνοίξω ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη στὸν πατέρα μου... Αὔριο τὸ πρωῒ ὁ πατέρας μου θὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ κάστρο του καὶ θὰρθῆ ἐδῶ. Θὰ τοῦ δώσω ἀμέσως τὸ γράμμα.

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει πολύ, ἡ συνομιλία ἐπήγαινε νὰ τελειώση, ὅταν ὁ Δῆμος εἶπε:

—Ἔχω νὰ σοῦ φανερώσω κι' ἕνα εὐχάριστο μυστικό. Ἐμεῖς εἴμεθα Γάλλοι ὑπήκοοι, ἐπειδὴ γεννηθήκαμε στὴν Κορσική, πραγματικῶς ὅμως εἴμεθα Ἕλληνες. Καὶ ὄχι μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ συμπατριῶται σου. Καταγόμεθα ἀπὸ Μανιάτες. Ἀπόδειξις ὅτι ὄχι μόνο τὰ Ἑλληνικὰ ξέρω, ἀλλὰ καὶ τὸ Μανιάτικο γλωσσικὸ ἰδίωμα.

Καὶ τότε οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ναπολέοντος ἄρχισαν νὰ μιλοῦν Ἑλληνικά, παρεμβάλλοντες στὸ μεταξὺ διάφορες Μανιάτικες ἐκφράσεις καὶ ἰδιωματισμούς.

Ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Μπέη ἦταν ἀπερίγραπτες. Μιλοῦσαν ἔτσι γιὰ ὧρες.

Στὸ ἀκόλουθο φύλλο θὰ διηγηθοῦμε τὴ συνέχεια τῶν ἀφαντάστων περιπετειῶν τῶν Ἑλλήνων περιηγητῶν.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΗ

Ὁ περίφημος χαλίφης Ἀβδουραχμὰν παρήγγειλε πρὶν πεθάνη νὰ γράψουν ἀπάνω στὸ νεκροκὸ μνημεῖο του, τὰ ἑξῆς:

«***Σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ ἐσημείωσα λεπτομερῶς ὅλες τὶς ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες ἐδοκίμασα ἀγνὴ καὶ ἀληθινὴ εὐχαρίστησι. Ἂν καὶ ἀπόλαυσα λοιπὸν ἄρθονα πλούτη καὶ τιμὰς καὶ δόξα, ἂν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν συγχρόνων μου ἡγεμόνων μὲ τιμοῦσαν καὶ μὲ φοβοῦνταν κι' ἄλλοι ζήλευαν τὴ δύναμί μου, ἡ μέρες αὐτὲς δὲν ἦσαν παραπάνω ἀπὸ δεκατέσσερες***».

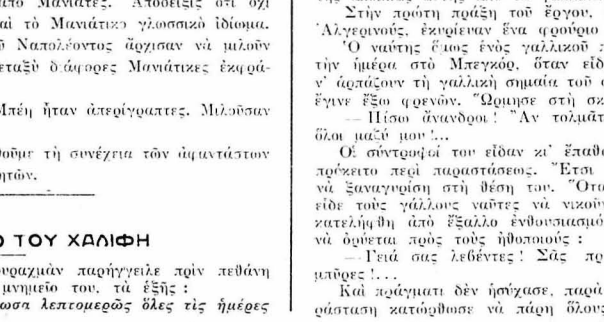

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ταπεινοφροσύνη τοῦ Λουδοβίκου 9ου. Ὁ ἀνεικονέμητος ζητιᾶνος. Τὰ ὡραῖα γυναικεῖα μοντέλα ἑνὸς ζωγράφου. Φαντασία καὶ μόνον φαντασία. Γιατὶ γελοῦσε ὁ Καλλιγούλας. Ὁ γκρινιάρης Σουλλὺ καὶ οἱ ἐπισκέπται του. Ἕνα περίεργο ἐπεισόδιο. Ὁ πατριωτισμὸς ἑνὸς Γάλλου ναύτη, κ.τ.λ.

Εἶνε γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἱστορία ὅτι, ὁ Λουδοβίκος ὁ 9ος, κάθε Μεγάλη Πέμπτη, εἰς ἀνάμνησιν τῶν παθῶν τοῦ Σωτῆρος ἔπλενε τὰ πόδια δώδεκα ζητιάνους γιὰ νὰ δείξη τὴν ταπεινοφροσύνη του.

Κάποτε ἕνας ἀπὸ τοὺς ζητιάνους αὐτοὺς, μὴ γνωρίζοντας μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάμη, παρατηρήθηκε ὅτι τὰ πόδια του... δὲν εἶχαν πλυθεῖ καὶ τόσο καλὰ, καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ τοῦ τὰ ξαναπλύνη. Κι' ὁ Λουδοβίκος ὁ 9ος, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ξαναγονάτισε κάτω κι' ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ ζητιάνου, πλέοντας γιὰ δεύτερη φορὰ τὰ πόδια του!...

* * *

Ὁ ζωγράφος Γκερσὲν θέλησε κάποτε νὰ μάθη πιὸ μοντέλο χρησιμοποιοῦσε ὁ διάσημος συνάδελφός του Λὲ—Γκίντε γιὰ νὰ ζωγραφίζη τὶς ὡραῖες γυναίκες τῶν ἔργων του. Τοῦ ἔστειλε λοιπὸν ἕνα κοινό τους φίλο, γιὰ νὰ τὸν ἐρωτήση σχετικῶς.

Ὁ κοινὸς αὐτὸς φίλος ἦταν ἕνας νέος ἄσχημος καὶ κακοφτειαγμένος. Ὁ Λὲ—Γκίντε, μόλις ἔμαθε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του, τὸν ἔβαλε νὰ καθήση σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ, παίρνοντάς τον ὡς μοντέλο, ζωγράφισε ἀμέσως μιὰ... ὡραιοτάτη γυναῖκα!

—Νὰ πῆς σ' ἐκεῖνον ποὺ σ' ἔστειλε, τοῦ εἶπε κατόπιν, πὼς ὅταν κανένας ἔχει φαντασία καὶ καλαισθησία, δὲν τοῦ χρειάζεται μοντέλο!...

* * *

Κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς ἐπισήμου γεύματος ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Καλλιγούλας ἔσκασε ξαφνικὰ στὰ γέλια.

Οἱ δυὸ ὕπατοι ποὺ κάθουνταν κοντά του τὸν ρώτησαν τότε μὲ κολακευτικὸ ὕφος γιατὶ γελοῦσε.

—Συλλογίστηκα, ἀπάντησεν ἀπαθέστατα ὁ Καλλιγούλας, ὅτι μ' ἕνα μου νεῦμα μόνο θὰ μποροῦσαν νὰ σᾶς κόψουν καὶ τῶν δυὸ τὸ κεφάλι!...

* * *

Ὁ διάσημος οἰκονομολόγος Σουλλὺ ἦταν τρομερὰ γκρινιάρης. Ὅταν τελείωνε τὴν ἐργασία του, ἀποσυρόταν σὲ μιὰ ἐξοχικὴ του βίλλα, ὅπου δὲν ἐπέτρεπε νὰ τὸν ἐνοχλήση κανείς.

Κάποτε, μερικοὶ αὐλικοὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐνοουμένους τοῦ βασιλέως, ἐπῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν στὴ βίλλα του.

—Τί συμβαίνει, κύριοι; τοὺς εἶπεν ὁ Σουλλὺ ἀπότομα, μόλις τοὺς εἶδε.

—Ὤ, τοῦ ἀπάντησαν οἱ αὐλικοί. Δὲν ἤρθαμε παρὰ μόνο γιὰ νὰ σᾶς δοῦμε...

—Τότε δές τε με! εἶπεν ὁ Σουλλύ. Καὶ ἀφοῦ ἔκανε μιὰ στροφὴ... γιὰ νὰ τὸν δοῦν καλά, μπῆκε στὸ γραφεῖο του καὶ κλειδώθηκε ἀφίνοντας κόκκαλο τοὺς ἐπισκέπτας του.

* * *

Κάποτε ἐδίδετο σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπεγκὸρ—τῆς Βορείου Ἀμερικῆς—ἕνα δρᾶμα μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Γάλλος σπουνὸς». Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ξετυλίγόταν στὴν Ἀλγερία, κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀποικίας αὐτῆς ἀπὸ τὰ γαλλικὰ στρατεύματα.

Στὴν πρώτη πράξη τοῦ ἔργου, οἱ ἤθοποιοὶ ποὺ ὑπεδύοντο τοὺς Ἀλγερινούς, ἐκυρίευαν ἕνα φρούριο τῶν Γάλλων κατακτητῶν.

Ὁ ναύτης ἕνος ἑνὸς γαλλικοῦ πολεμικοῦ ποὺ εἶχε φθάσει κείνη τὴν ἡμέρα στὸ Μπεγκόρ, ὅταν εἶδε στὴ σκηνὴ τοὺς Ἀλγερίνους ν' ἁρπάζουν τὴ γαλλικὴ σημαία τοῦ φρουρίου καὶ νὰ τὴν ποδοπατοῦν, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ὥρμησε στὴ σκηνή, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Πίσω ἀνανδροι! Ἂν τολμᾶτε, σᾶς προκαλῶ νὰ τὰ βάλετε ὅλοι μαζύ μου!...

Οἱ σύντροφοί του εἶδαν κι' ἔπαθαν ὥσπου νὰ τὸν πείσουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παραστάσεως. Ἔτσι δέχτηκε τέλος νὰ ἡτυχάση καὶ νὰ ξαναγυρίση στὴ θέση του. Ὅταν ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶδε τοὺς γάλλους ναῦτες νὰ νικοῦν ἐπὶ σκηνῆς τοὺς Ἀλγερίνους, κατελήφθη ἀπὸ ἔξαλλο ἐνθουσιασμό. Σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἄρχισε νὰ δρύεται πρὸς τοὺς ἠθοποιούς:

—Γειά σας λεβέντες! Σᾶς προσκαλῶ ὅλους νὰ σᾶς κεράσω μπῦρες!...

Καὶ πράγματι δὲν ἡσύχασε, παρὰ μόνον ὅταν ὕστερ' ἀπ' τὴν παράσταση κατόρθωσε νὰ πάρη ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς μαζύ του καὶ νὰ τοὺς κάνη τὸ τραπέζι.

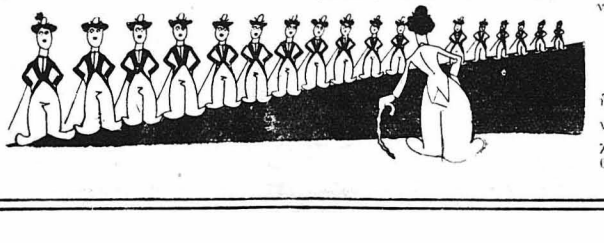

ΠΟΣΟ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ ΤΑ ΝΥΧΙΑ!

Ἂν ἕνας ἄνθρωπος ἔφτανε σὲ ἡλικία ἑβδομήντα χρονῶν, χωρὶς νὰ κόψη ποτὲ στὴ ζωή του τὰ νύχια, θὰ εἶχε νύχια 2 μέτρων καὶ 62 ἑκατοστῶν!...